

AMUREIS NALATENSCHAP

Deel 1: Het kristal

Joris Adriaansen

Amureis Nalatenschap

Deel 1: Het kristal

BraveNewBooks

Copyright © 2018 Joris Adriaansen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder
voorafgaande toestemming van de auteur.

Voor overname kunt u zich wenden tot: Joris Adriaansen via.
joris.adriaansen@outlook.com

ISBN 978 94 021 7059 7
www.bravenewbooks.nl

*Voor mijn familie en vrienden die er altijd voor mij zijn geweest.
Voor mijn vrouw, Chelsea, die mij altijd heeft ondersteund.*

Proloog

Amurei voelde haar botten kraken. Ze had iedereen van de Akara al verloren en zij was als laatste over. Ze had de wereld rondgereisd op zoek naar een opvolger. Ze liep door de verlaten hallen van de Tempel van Akara. Ze zuchtte diep. Nog geen honderd jaar geleden was het hier vol en levendig, maar het was nu een verlaten tempel geworden. De mensen schenen te denken dat de Akara niet meer nodig waren. De nachtkruipers waren verdwenen, evenals de schaduwvormers.

Amurei zelf was nog nooit een schaduwvormer tegengekomen en was daar dankbaar voor. Ze had begrepen van haar meester Yasü dat die niet iets waren waar je tegen wilde vechten. Ze had nooit begrepen wat een schaduwvormer was, maar die scheen te kunnen leren en sterker te worden. Gelukkig hoefde ze zich niet veel zorgen te maken om de schaduwvormers; de laatste was verslagen tijdens de Oorlog van de Duizend Nachten. Alleen enkele nachtkruipers bleven over.

Ze ging een wenteltrap af en stapte door een poort dat boven een altaar zweefde naar een ander gebied toe. Haar geboortedorp. In het dorp werd ze vriendelijk begroet door iedereen. Ze was een legende voor de mensen. Iemand van de Akara was een rariteit, en dat wisten ze. Niemand anders in haar dorp had de kracht om er een te worden, terwijl ze altijd geleerd had dat iedereen het kon leren. Ze had het vermogen echter bij niemand ontdekt. Ze liep een groter gebouw binnen en werd begroet door de leider van het dorp, Ytuä.

‘Ah, Amurei, ik was al benieuwd wanneer ik u weer kon verwachten,’ zei hij beleefd.

‘Altijd maar dat ge-u. Zie ik er echt zo oud uit, knul?’ vroeg Amurei lachend.

Ytuä glimlachte en ze begonnen luchtig met elkaar te praten over van alles en nog wat, maar naarmate de tijd vorderde bleven er steeds minder gespreksonderwerpen over.

‘Ik weet dat je het probeert te ontwijken, Ytuä,’ begon Amurei, ‘maar het is echt tijd. Ik voel het in mijn botten. Ik begin oud te worden.’

‘Is er echt geen andere manier? Je zou het mij kunnen leren,’ opperde Ytuä.

Amurei schudde haar hoofd. ‘Dat hebben we al geprobeerd. Ik heb er alle vertrouwen in dat het met het kristal wel zal werken.’

‘Maar...’

‘Geen gemaar, Ytuä,’ zei Amurei. ‘Dit is mijn besluit.’

Ytuä liet zijn hoofd hangen.

‘Goed, ik heb nog het een en ander voor te bereiden. Heb jij misschien wat hout voor me en wat harsmengsel?’

‘Eh, ja,’ zei Ytuä en hij keek haar vragend aan en gaf haar het hout en harsmengsel.

‘Ik heb het nodig om iets op te schrijven. Iets wat misschien nog van pas komt.’ Ze glimlachte, en zonder verder nog iets te zeggen stond ze op en liep weg.

Ze ging bij iedereen langs in het dorp en genas de zieken. Ze kwam bij de moeder van Remoü, Krysni, die ernstig ziek op bed lag. Het jongetje piepte en huilde.

‘Geen zorgen, mijn kind,’ zei Amurei kalm.

Ze keek naar de vrouw en zag een grote zwelling op haar borstkas. Amurei haalde diep adem en focuste haar kracht. Haar handen begonnen groen op te lichten. Ze bewoog haar hand over de zwelling en genas deze langzaam maar zeker. Krysni kwam weer bij zinnen en omhelsde haar zoontje.

‘Dank u zeer, meester Amurei.’

Ze wuifde de bedankjes weg. ‘Ik doe alleen mijn taak.’

Ze ging verder met haar ronde en stopte bij haar ouderlijk huis. Het was jaren geleden dat ze het voor het laatst had gezien. Er was niet

veel aan veranderd, alleen de bewoners waren anders. Ze zag een klein meisje voor het huis spelen samen met wat vermoedelijk haar vader was. Amurei keek mistroostig naar het tafereel en voelde een steek in haar hart.

Ze keek naar de zon en zag dat hij bijna onder ging. Ze haalde het hout tevoorschijn dat ze van Ytuä had gekregen en begon er hele dunne maar precieze krassen in te maken. Zodra ze klaar was, doopte ze het in het harsmengsel. Ze wachtte tot het uitgehard was en keek naar het resultaat: een mooi glanzend doorzichtig oppervlak met daaronder de tekens die ze had getekend duidelijk zichtbaar.

Ze was tevreden met het resultaat. Ze liep naar de rand van het dorp, waar het bos begon, en zag Ytuä staan wachten.

‘Er klaar voor?’ vroeg Amurei.

‘Niet bepaald, maar het moet maar.’

Amurei glimlachte. Ze wierp een laatste blik op het dorp waar ze geboren was en opende een poort.

Helaas komt aan alles uiteindelijk een einde. Ze had alleen niet gedacht dat het zo zou eindigen.

Hoofdstuk 1

Het was nog vroeg toen John wakker werd. Hij rekte zich uit en hoorde zijn spieren kraken. Hij was blij dat het vrijdag was: eindelijk even geen mensen begeleiden bij het klimmen. Hij liep naar de dressoir en opende een la. Hij ving een glimp op van een oude foto van zijn eerst tocht naar de top van Mount Everest. Het was een succesvolle tocht geweest, maar de kansen waren gekeerd toen John een privéaanbod had gekregen om nog een keer de Everest op te gaan. Het zou veel geld opgeleverd hebben, maar het had uiteindelijk meer gekost dan hem lief was. Hij vroeg zich af waarom de foto boven in de la lag; hij propte hem diep weg achter in de kast. Hij had vele malen erover nagedacht hem weg te gooien, maar dat kon hij niet maken.

Rustig kleepte hij zich aan, en zag een reflectie van zichzelf in het raam. Met zijn hand wreef hij over zijn kin. Hij voelde dat hij zich toch echt moest gaan scheren voordat zijn vriendin thuis zou komen. Het was al een paar maanden geleden dat ze was vertrokken naar Peru voor een of andere expeditie. Het werd tijd dat ze eindelijk eens thuiskwam, dacht John.

Hij werd afgeleid van zijn gedachten door het oplichtende blauwe lampje van zijn telefoon. Hij strekte zijn arm uit om zijn telefoon te pakken en zag dat het een berichtje was van zijn vriend Eric. Omdat hij geen zin had om te reageren las hij het berichtje ook niet. Tegenwoordig kon er gezien worden of een bericht gelezen was of niet. Een vervelende toevoeging aan de technologie, vond John. Hij had vaak genoeg zeurende berichten gehad als ‘Waarom reageer je niet?’ en ‘Je hebt mijn berichtje gelezen?!’, en daar had John even geen zin in. Hij

stopte zijn telefoon in zijn broekzak, liep vervolgens richting de trap en ging naar beneden toe.

Bij de deur pakte hij de krant die door de brievenbus heen was gegooit van de grond, en hij liep de hal uit naar de woonkamer en vervolgens naar de keuken. De keuken was niet veel bijzonders. In de hoek ervan stond een koelkast waarvan gezegd was dat het een extreem stille koelkast zou zijn. Uiteraard was dit niet het geval en produceerde het ding een irritant gezoem als het bezig was met koelen. John wierp een blik op de koelkast en wist dat zodra hij hem openmaakte de koeling zou beginnen te werken. Met de krant in zijn hand overwoog hij of hij melk uit de koelkast zou pakken of niet. Hij besloot om het niet te doen en zijn koffie gewoon zwart te drinken. Een paar keer zuchtte John diep en hij wreef met z'n handen in zijn ogen om een beetje wakker te worden. Hij keek naar het koffiezetapparaat om te zien hoever de koffie al was doorgelopen. Maar hij zag al dat het nog even ging duren. Hij rolde met zijn ogen en wenste dat ze uiteindelijk eens genoeg geld hadden om de keuken onder handen te nemen.

Hij pakte de krant op die hij op tafel had gelegd en nu pas viel hem de voorpagina op. Daarop was een foto van een mooie jonge vrouw te zien. Mijn vriendin, dacht John trots en vol opwinding. Ze had een paar dagen terug al op Skype gezegd dat er een dezer dagen een artikel zou kunnen verschijnen. John keek aandachtig naar de voorpagina. Op het plaatje droeg ze werkkleding en wees ze naar een paar oude bladeren met tekst of tekens er op. John kon niet goed zien wat erop stond. Zijn ogen gleden van het plaatje naar de titel van het artikel: 'Archeologen vinden eeuwenoud "schrift"'. Hij begon de tekst te lezen.

Archeologen vinden eeuwenoud 'schrift'

Geschreven door Tim van der Schaft

Zuid-Amerika

In Zuid-Amerika, in het land Peru, heeft een team van archeologen een grote vondst gedaan.

Ze hebben op meer dan veertig meter diepte een massagraf gevonden en een oud boek met allerlei merkwaardige tekens erop.

Een van de archeologen (foto) geeft toelichting: ‘De tekens kan ik niet goed herkennen. Het is een onbekend schrift. Voor zover bekend hadden de Inca’s geen eigen schrift, maar we sluiten niet uit dat het toch van de Inca’s afkomstig kan zijn. Als dat laatste het geval blijkt, dan kunnen we nog veel meer te weten komen over de Inca’s. Maar het kan van alles zijn, dus we zullen alles onderzoeken.’

Zie verder blz. 5 t/m 7.

Toen John klaar was met lezen, hoorde hij op zijn oprit een auto. Uit de auto stapte zijn prachtige vriendin. John keek blij verrast, hij had haar niet terug verwacht. Zeker niet na zo’n grote ontdekking. John keek naar haar door het raam. Hij zag hoe ze de deur van haar auto dichtklapte en naar de voordeur liep. John sprong haastig op uit zijn stoel, snelde naar de voordeur en verstopte zichzelf. Hij kon er altijd zo van genieten om zijn vriendin te laten schrikken. Hij wachtte tot ze binnen was gekomen en sprong tevoorschijn.

‘John, rotzak dat je bent... God... Ik schrok me dood, ik dacht dat je nog lag te slapen.’

‘Sorry, Isabel,’ zei John lachend. ‘Ik kan niet geloven dat je al thuis bent! Waarom ben je eigenlijk al terug? Niet dat het uitmaakt dat je al thuis bent. O, ik ben echt blij je weer te zien.’

Hij tilde Isabel op en omhelsde haar vol blijdschap. Isabel moest lachen en kuste John.

‘Ik ben ook blij je weer te zien,’ zei Isabel met een twinkeling in haar ogen. ‘Heb je het al in de krant gelezen, John?’

‘Ja, net een klein stukje. Wat een vondst. Ik kan het niet geloven. Heb je al enig idee van welke stam het is en wat voor schrift het is?’

‘Nee, we weten het nog niet. Het kan net zo goed een geheel nieuwe stam zijn waarvan wij nog niks wisten,’ zei Isabel geeuwend. ‘Vind je het oké als ik even naar bed ga? Ik ben zo moe van het reizen en het werk.’

‘Natuurlijk, geen probleem. Slaap lekker, schat,’ zei John en hij gebaarde naar de trap om aan te geven dat hij mee naar boven zou gaan. John keek toe hoe Isabel haar tanden poetste en haar kleding uitdeed.

‘Kom even naast me liggen,’ zei Isabel tegen hem.

John kroop lepeltje-lepeltje tegen haar aan.

Niet lang nadat John naast Isabel was gaan liggen, was ze in slaap gevallen. John gaf haar een kus op haar voorhoofd en liep stilletjes de slaapkamer uit. Beneden zag hij op tafel een boodschappenlijstje liggen dat hij gisteren had gemaakt. Hij liep het lijstje langs en bedacht dat hij net zo goed de boodschappen kon gaan doen terwijl Isabel lag te slapen.

De rit naar de winkel viel altijd wel mee. Die duurde meestal zo’n tien minuutjes, tenzij de spits was begonnen. De route was ook altijd mooi om te rijden, vond John. Je passeerde tal van historische gebouwen met prachtige achttiende-eeuwse architectuur. Hier kon hij altijd wel naar kijken, dacht John toen hij langs een prachtige oude kerk reed. Tegenwoordig was het een bibliotheek en boekenwinkel. Het was bij uitstek het favoriete plekje van Isabel als ze rustig wilde lezen of als ze onderzoek wilde doen. John meende zich te herinneren dat het bedrijf waarvoor Isabel werkte daar gevestigd was, maar wist dat niet zeker.

Niet lang nadat John de oude kerk was gepasseerd, arriveerde hij bij de winkel.

In de winkel hoorde hij geroep: ‘John... John, wacht. Ik ben het, Eric.’ Eric kwam aanrennen en zodra hij bij John was hijgde hij even uit. ‘Hé,’ zei hij nog altijd hijgend, en hij stak even zijn vinger in de lucht. ‘Ik zag jouw vriendin in de krant staan met oude dingen en zo, dat ze die heeft gevonden of zoiets. Echt te gek.’

‘Ja, ik weet het. Misschien mogen we wel mee op expeditie, ze heeft tenslotte wel beroepsklimmers nodig, denk ik,’ zei John lachend.

‘Haha, ja, dat zou wel leuk zijn... Maarreh... ik wou ook nog vragen of je zin had om morgen mee te gaan vissen. Het is tenslotte zaterdag en we hebben ook nog eens lekker weer.’

‘Nee, ik weet niet of dat wel zo’n goed idee is. Isabel is net thuis en ik heb ook niet echt veel zin om te vissen. Sorry, Eric.’

‘Dat geeft niet hoor...’ zei Eric beteuterd. ‘Wel jammer, want ik heb net een nieuwe boot.’

‘Je kan me niet overhalen, Eric.’

‘Echt jammer dat je niet meegaat. Wat moet ik nu met al die kratten bier die ik heb gekocht voor tijdens het vissen?’ zei Eric. Hij liep langzaam weg en keek nog een paar keer om naar John.

John schudde lachend zijn hoofd. ‘Eric, wacht, ik ga wel mee. Oké, laat maar weten hoe laat morgen. Ik kom wel naar jouw huis toe,’ riep hij.

‘Haha, ik wist wel dat je mee zou gaan. Wat deed het hem, m’n nieuwe boot of die kratten bier?’

‘Voornamelijk die kratten bier,’ zei John lachend.

‘Oké, ik zie je morgen dan. Tot ziens, John.’

Eric liep de winkel uit, terwijl John richting de vleeswaren ging. John keek rond, pakte wat ham en dacht eraan om misschien ook bacon mee te nemen, iets waar Isabel zo gek op was. Maar hij wist dat er nog genoeg in de koelkast lag. Toen John naar de broodafdeling liep, zag hij buiten een man in een soort mascottepak van een kaasmerk. Hij was even helemaal afgeleid door de man in de outfit, waardoor hij tegen iemand aanliep. Het was een jonge vrouw. Ze had blond haar en lichtblauwe ogen, en ze was net iets kleiner dan John.

‘Oh shit, sorry, sorry, het spijt me echt. Hier, laat mij je even helpen,’ zei John. Hij voelde zijn wangen rood worden.

‘Het geeft niet hoor, dat had iedereen kunnen overkomen. En, eerlijk gezegd, ik was zelf ook een beetje afgeleid,’ zei ze terwijl ze haar spullen van de grond opraapte.

‘Ik was afgeleid door die kerel in dat gekke kaaspak. Hier, laat me je helpen,’ zei John met een verontschuldigende klank in zijn stem.

‘Grappig dat je dat zegt. Ik was daar ook door afgeleid,’ zei ze lachend. ‘Maar maak je geen zorgen, het had iedereen kunnen overkomen.’ Ze keek John aan en knipoogde naar hem.

Hij voelde een golf van warmte over zich heen komen. Zijn wangen werden nog roder dan ze al waren.

‘Ik moet weer verder. Tot ziens.’ Ze liep weg, draaide zich om en zwaaide nog even naar John.

‘Tot ziens,’ zei John. Hij keek haar na terwijl ze wegliep. John had

een raar gevoel bij de ontmoeting, alsof hij haar eerder had gezien. Hij verstomde de gedachten en liep verder richting het brood, het laatste punt op zijn lijstje voor hij weer terug naar huis kon gaan.

***

Bij John thuis was Isabel inmiddels weer wakker geworden. Ze ging naar beneden en zette koffie in de keuken. Ze liep naar de koelkast om de koffiemelk eruit te halen. Zodra de deur openging, begon de koelkast zacht te zoemen. Isabel was helemaal vergeten dat de koelkast ging zoemen op het moment dat de koeling ging werken. Ah, wat had ze dit geluid gemist, dacht Isabel met een tevreden lach.

Ze ging weer terug naar boven, niet naar de slaapkamer, maar naar de kamer waar haar werkcomputer stond. Ze drukte op het knopje om de computer aan te zetten en draaide een aantal rondjes in haar bureaustoel. Ze stond op en keek naar een foto die ze aan de muur had hangen. Het was er een van een eerdere expeditie in Egypte. Ze was daar met haar professor Reginald Woodcomb naartoe gegaan. Haar professor kwam oorspronkelijk uit Engeland, maar had lesgegeven op de universiteit hier. Helaas was hij een aantal jaar geleden overleden. Na haar studie was ze gaan werken voor ArcheoTech. Het was een bedrijf dat gespecialiseerd was in verkenningen, opgravingen en onderzoek. Maar het bedrijf nam ook opdrachten aan van gemeenten en particulieren. De afdeling waar Isabel voor werkte, hield zich voornamelijk bezig met expedities in exotische landen. Daar deed ze onderzoek naar voorwerpen en interpreteerde ze tekens en teksten.

Ze zag dat haar computer eindelijk was opgestart. Op de website van ArcheoTech logde ze in en drukte op het chat-icoontje. Ze vroeg aan Ben, haar projectleider, hoe het ervoor stond met het vertalen van het schrift. Ben gaf direct antwoord:

Hoi Isabel, het gaat redelijk. We hebben ongeveer kunnen bepalen wat de eerste twee tekens mogelijk betekenen. Verder lijkt het erop dat we op zoek moeten naar een of andere tempel. In het hout staat een af-

beelding geschetst van een berg en een tempel ergens in het Andesgebergte in Peru.

Ik zet de webcam en de headset wel aan, dat is makkelijker communiceren. Wacht even, dan bel ik je.

Isabel wachtte tot ze gebeld werd. Ze zag op haar scherm een inkomende oproep van Ben. Ze accepteerde de oproep en pakte haar headset. Na een tijdje verscheen er een man in beeld. Hij was kaal en had een stoppelbaard, en hij had een bril op. Ze hoorde nog niks, alleen wat geruis.

‘Kun je me horen?’ vroeg Isabel.

Ze hoorde een mannenstem: ‘Ja, ik hoor... krg... krg... je.’

Ze zag hem allerlei dingen doen en even uit beeld bewegen. Het krakende geluid was ineens verdween en Ben verscheen weer in beeld. Er was nog steeds wat ruis.

‘Hé Isabel, veilig thuis aangekomen?’ vroeg Ben met een zwak glimlachje. ‘Het is echt een gestress hier met het leger. Er zijn ook rebellen bezig en weet ik veel wat.’ Hij zette zijn bril af en wreef in zijn ogen.

‘Rebellen? Maar ik dacht dat het leger ervoor zorgde dat die ons niet zouden lastigvallen,’ zei Isabel. ‘Wees voorzicht daar, Ben. Je weet dat dat ook de reden is waarom ik weg ben gegaan. Het is niet meer veilig daar.’

‘Ja, ja, ik weet het,’ mompelde Ben. ‘Je snapt dat je uiteindelijk wel gewoon weer terug moet komen, en je weet dat we John nodig hebben. Zeker als we ergens de bergen in moeten.’

Isabel zuchtte en schudde haar hoofd. ‘Ik heb het nog niet eens gevraagd aan John. Hij zal vast weer beginnen over hoe onveilig het daar is, en ik geef hem geen onge...’

‘Maakt niet uit wat hij zegt. Hij en zijn vriend moeten mee om ons te begeleiden,’ viel Ben haar in de rede. ‘Wij hebben geen ervaring met het beklimmen van gebergtes. John en Eric daarentegen zijn beroepsklimmers. Als het kon had ik mensen uit Peru ingehuurd, maar het probleem is dat niemand anders ons wil helpen vanwege het gevaar. Jij moet John en Eric overhalen. Oké, Isabel?’

‘Ik weet het...’

‘Oké, Isabel?’ vroeg Ben weer. Hij keek haar strak aan met dwingende ogen.

Een blik zoals alleen Ben die kon geven, dacht Isabel. Zelfs over de computer was het een zeer effectieve blik, en het enige wat Isabel kon doen was akkoord gaan.

‘Prima, ik zal mijn best doen,’ zei Isabel. ‘Maar ik houd jou verantwoordelijk, mocht er iets gebeuren.’ Ze keek Ben met een vurige blik aan, iets wat ze van haar moeder had geleerd. ‘Hoe staat het er trouwens voor met die vertaling? Wat betekenen die eerste twee tekens waar je het over had in je bericht dan?’

‘Het eerste teken verwijst, denken we, naar een hart en het tweede naar een god,’ zei Ben met een diepe zucht. ‘Maar dat weten we niet zeker. We hebben je hier nodig, Isabel. Als ik het internet vertrouwde, zou ik de tekst naar je opsturen, maar tegenwoordig is niks meer veilig.’

‘Een hart en een god,’ herhaalde Isabel bedachtzaam. ‘Ik weet zeker dat jullie er ook uit komen. Stel me op de hoogte als jullie meer hebben ontdekt.’

‘Is goed, Isabel. Zodra we meer weten, hoor je het wel. Kun je ondertussen langs Chris gaan? O, en ik verwacht je maandag over een week weer terug te zien in Peru.’ Ben gaf alleen nog een klein knikje en hing toen op.

Isabel wist hoe Ben was, en dat je moeilijk iets tegen zijn bevelen in kon brengen. Zijn wil was wet, zo was het geweest bij iedere expeditie. Het was natuurlijk goed om een leider te hebben die precies wist wat er gedaan moest worden, maar soms kon hij echt heel koppig zijn.

Isabel liep naar beneden en ging op zoek naar John, om voor te stellen – of eigenlijk te vertellen – dat hij en Eric mee naar Peru gingen. Ze probeerde John op zijn mobiel te bellen, maar hij nam maar niet op.

‘Waar kan die vent van mij nou weer uithangen?’ mompelde Isabel.

***

John kwam de winkel uit lopen en keek recht vooruit de lange winkelstraat in. Aan beide uiteindes of beginpunten van de winkelstraat – lag eraan hoe je ernaar keek – bevond zich een grote supermarkt.

Hij bedacht dat het misschien leuk was om een cadeau voor Isabel te zoeken. Een soort welkom-thuiscadeautje. Terwijl John door de winkelstraat liep, zag hij de jonge vrouw waar hij tegenop was gebotst in de supermarkt voorbijlopen. Even dacht hij erover om haar te roepen, maar hij besloot dat niet te doen. Het voelde alsof hij haar kende, maar hij wist alleen niet waarvan.

In gedachten verzonken liep John verder door de winkelstraat, tot hij aankwam bij zijn favoriete cadeauwinkel. Die oogde aan de buitenkant als een kleine winkel, maar vanbinnen bleek hij aardig groot. Het was ook een van de weinige winkels die geen moderne etalage had, maar nog eentje in de oude architectuurstijl van het gebouw zelf. In de voorgevel van bewerkt hout waren sierlijke en zeer gedetailleerde versieringen aangebracht. Zoiets konden ze en deden ze alleen vroeger, dacht hij.

John liep naar binnen en zag meteen al een aantal dingen die Isabel zeker leuk zou vinden. Vrijwel alles met dieren zoals katten, honden of alpaca's vond ze geweldig. En dit was precies een winkel waar ze dat soort spullen verkochten. Wat kon hij haar geven, vroeg John zich af. Hij pakte een deegroller met een kattenpatroon erin. Wel grappig, maar het was niet wat hij zocht. Sokken met lamapatroon of schapenpatroon: ook niet echt een welkom-thuiscadeau. Vanuit zijn ooghoek zag hij iets op een kastje staan. Het zag eruit als een beker van Pools aardewerk, en er was een heel subtiel patroon van kleine katjes op aangebracht. John pakte de beker op en keek naar de onderkant om na te gaan waar hij echt vandaan kwam. En inderdaad, er stond 'Handmade in Poland' op. Geweldig, dacht John blij. Dit was een cadeau waar hij Isabel zeker blij mee zou maken. Ze spaarde Pools aardewerk, omdat ze het mooi vond, maar ook omdat ze van Poolse afkomst was.

Tevreden liep John naar de kassa toe. Hij gaf de beker aan de kassière.

'Heeft u alles kunnen vinden, meneer?' vroeg de kassière.

‘Jazeker,’ antwoordde John. ‘Zou u het ook in kunnen pakken? Het is een cadeautje.’

‘Natuurlijk. Geen probleem.’

‘Dank u wel.’

Terwijl de kassière bezig was met inpakken, keek John om zich heen. Hij voelde zijn telefoon ineens in zijn broekzak trillen. Hij pakte hem uit zijn zak en keek erop. Hij zag dat hij vier gemiste oproepen had. Drie van de oproepen waren van Isabel en één was van Eric. Shit, het was al bijna twee uur ’s middags, dacht John. Hij was helemaal de tijd vergeten. Hij betaalde de kassière vlug en rende toen naar buiten.

Zodra John zijn auto uit stapte, zag hij Isabel naar buiten lopen en naar hem zwaaien.

‘Waar ben jij geweest? Je bent echt enorm lang weggebleven,’ zei Isabel.

‘Ja sorry, ik was de tijd vergeten,’ zei hij terwijl hij naar binnen liep, op de voet gevolgd door Isabel.

‘Ik moet je iets belangrijks vertellen! Jij gaat met me mee naar Peru volgende week maandag, en Eric komt ook mee, want we hebben beroepsklimmers nodig. Dus bel Eric op en zeg dat hij zijn tas moet inpakken. En jij moet dat ook doen.’

‘Wat?’ riep John verbaasd. Hoofdschuddend sprak hij verder: ‘Nee, nee, nee, nee. Ik ga echt niet mee naar Peru, ergens naar een bos. Veel te gevaarlijk, als je het mij vraagt.’

‘Alsjeblieft, John, jullie moeten mee. Niemand anders wil mee, omdat het zo onveilig is.’

‘Daarom juist,’ zei John.

Zijn gedachten maalden. Hij probeerde te bedenken hoe hij het klaar kon spelen om morgen met Eric te gaan vissen. Hij had stiekem allang verwacht dat hij en Eric mee zouden gaan, maar hij moest laten blijken dat hij het er niet mee eens was.

‘Het is onveilig, snap je dat niet? Ik vond het in eerste instantie al geen goed idee dat je naar Peru ging voor een expeditie!’

‘John, alsjeblieft. Ik ga hoe dan ook terug, want het is mijn werk.’

Wil je dan niet meegaan om te zorgen dat ik veilig ben?

‘Maar je bent net terug,’ zei John. Hij deed net alsof hij boos was.

‘Alsjeblieft, John,’ zei Isabel en ze keek hem met smekende ogen aan, precies zoals hij gehoopt had.

‘Maar het is niet vei...’

‘John, doe niet zo moeilijk en zorg dat ik veilig ben,’ onderbrak Isabel hem.

John zuchtte diep en probeerde zijn lach te onderdrukken. ‘Prima, ik ga mee, en ik zal het ook gelijk aan Eric vragen als ik morgen ga vissen.’

‘Wacht, wat? Je gaat vissen met Eric terwijl ik net thuis ben?’ vroeg Isabel verontwaardigd.

‘Nou ja, zie je, ik moet van jou toch mee naar Peru, en zo kan ik het makkelijker vragen aan Eric,’ zei John met een brede glimlach op zijn gezicht.

‘Oooo, jij smiecht,’ zei Isabel en ze gaf hem een pets op de billen.

‘Auw, dat deed pijn.’

‘En terecht. Dan moet je maar niet zo geniepig zijn.’

John pakte Isabel vast en gaf haar een kus. ‘Ik hou van je,’ fluisterde hij in haar oor.

Zij fluisterde het terug in het zijne.

‘Hier, ik heb nog wat leuks voor je gekocht in de winkel. Een soort welkom-thuiscadeautje.’

Isabel nam het cadeautje aan en pakte de beker uit. John zag dat ze helemaal glunderde bij het zien ervan.

‘Dank je wel, John. Hij is prachtig, en hij past mooi bij mijn collectie.’ Isabel zette de beker weg, pakte John vast en gaf hem een kus. ‘Vanavond heb ik ook een verrassing voor jou,’ zei ze, en ze gaf hem een knipoog.

Hij glimlachte en omhelsde Isabel stevig. Hij bedacht zich hoeveel geluk hij had om haar in zijn leven te hebben.

John werd vroeg wakker, keek links naast zich en zag dat Isabel nog rustig lag te slapen. Hij pakte zijn telefoon en keek hoe laat het was.

Tien uur in de ochtend al, dacht John geuwend. Hij keek weer naar Isabel, glimlachte, en stond stilletjes op. Hij liep naar de deur, griste zijn badjas van het haakje en ging de slaapkamer uit. Hij deed de deur zo stil mogelijk dicht. Even bleef hij op de overloop staan luisteren of hij haar niet had wakker gemaakt, maar het leek erop dat Isabel nog rustig lag te slapen.

Nadat John naar de wc was gegaan, ging hij de keuken in. Hij waste zijn handen en begon met het maken van het ontbijt. Niet lang na het openen van de koelkast klonk er een luid gezoem door de keuken. Daar gaat ie weer, dacht John, en hij rolde met zijn ogen. Na enkele minuten rook heel de keuken naar bacon. Het deed hem het water in de mond lopen. Hij legde de krokant gebakken bacon op keukenpapier om het vet af te vangen. Terwijl hij het ontbijt verder klaarmaakte, dwaalden zijn gedachten af naar de tijd dat hij samen met een team Mount Everest getracht had te beklimmen. Het leek net alsof er een film in zijn hoofd afspeelde. Wat er die dag gebeurd was, het voelde zo onwerkelijk. De foto flitste door zijn hoofd. Alleen Eric was overgebleven. John had na het incident het contact verloren met de rest van zijn vrienden. Het was alweer bijna zeven jaar geleden gebeurd.

John schudde zijn hoofd en probeerde aan iets anders te denken terwijl hij met zijn spatel het roerei stond te husselen. Hij pakte twee glazen en vulde die tot net onder de rand met ‘versgeperst sinaas-appelsap’. Het was maar een dag oud, dat moest wel kunnen, dacht John. Hij zette alles op een dienblad en liep voorzichtig de trap op. Hij opende met zijn elleboog de deur. Terwijl hij naar binnen liep, tikte hij met zijn andere elleboog het licht aan.

‘Goeiemorgen, lief. Het is al bijna elf uur. Tijd om wakker te worden,’ zei John hardop.

Isabel mompelde iets onverstaanbaars en trok de deken over haar hoofd heen. John schudde zijn hoofd en zette het dienblad met eten op de dressoir. Hij liep naar het uiteinde van het bed en trok heel hard de deken weg.

Isabel slaakte een hoog kreetje en zei: ‘Geef terug, geef terug. Het is zo koud zonder de deken.’

‘Wakker worden, slaapkop. Ik heb eten voor ons,’ zei John terwijl hij de deken teruglegde.

Isabel veerde op, greep de deken en rolde zich meteen weer op tot een bal.

‘Jij bent echt onverbeterlijk,’ zei John. ‘Ik wist dat je dat zou doen.’

‘Ik ben moe, oké! Ik heb al heel lang niet meer zo lekker geslapen.’

‘Dus je wilt geen bacon? Helaas, dan zal ik alles maar op moeten eten.’ John pakte een stuk bacon en nam een hap. Het kraakte luid.

Isabels gezicht kwam meteen onder de deken vandaan tevoorschijn. Ze keek John met kleine oogjes aan. ‘Ik wil wél bacon,’ zei ze.

‘Kom op dan, ga overeind zitten.’ John pakte het onderstel van het dienblad en zette het over Isabel heen. Daarbovenop zette hij het dienblad neer.

‘Hmmmm, ruikt lekker,’ zei Isabel, snuivend met haar neus.

‘Eet smakelijk,’ zei John en hij kwam naast haar liggen.

‘Weet je al hoe laat je vandaag met Eric gaat vissen?’

‘Eh...’

John pakte zijn telefoon om te kijken of hij al een berichtje had gekregen van Eric. Inderdaad, die had al iets gestuurd. Twaalf uur, stond er. Hij bedoelde waarschijnlijk bij hem thuis. Waarom kon hij nou nooit eens duidelijk zijn met zijn berichten?

‘Twaalf uur, geen idee waar. Dat heeft hij niet gezegd,’ antwoordde John.

‘Oké, dat is al wel snel, over een halfuur is het twaalf uur,’ zei Isabel tussen twee geeuwen door. ‘Wil je nog dat ik boodschappen doe vandaag?’

‘Nee dat hoeft niet. Dat heb ik gisteren al gedaan,’ zei John en ineens bedacht hij zich iets. ‘O wat dom van mij, dat doet me er ook nog aan denken: ik heb de melk en vleeswaren in de auto laten liggen.’

John sprong op uit bed, deed zijn badjas vlug aan en rende de trap af. Hij pakte de autosleutel van het kastje en liep naar buiten toe, naar de auto. Hij ging terug naar binnen met het vlees en de melk. Hij liep de keuken in en opende een pak melk. Meteen rook hij een zurige lucht. Hij pakte de gerookte ham en scheurde de verpakking open.

Ook daar kwam een zure lucht vanaf. Stommeling, dacht John. Hij gooide de ham in de prullenbak en kieperde de melk weg in de gootsteen.

John liep terug de trap op en zag dat Isabel bezig was zich aan te kleden.

‘Stom, stom, stom. Ik heb ze per ongeluk in de auto laten liggen toen ik voor een cadeau ging kijken.’

‘Lekker slim,’ zei Isabel lachend. ‘Maar maak jij je nou maar niet druk en ga naar Eric toe om te vissen, dan haal ik wel nieuwe melk en vleeswaren. O, en vergeet niet te vertellen dat hij zijn tas moet inpakken, want we gaan naar Peru toe.’

John knikte en kleepte zich ook aan. Hij liep samen met Isabel naar beneden en gaf haar een kus. Hij pakte de autosleutel en ging naar buiten. John liep naar de auto en reed naar Eric's huis. Toen hij daar aankwam, zag hij tot zijn verbazing dat de auto van Eric al weg was.

John pakte zijn telefoon erbij en belde Eric op. ‘Hé Eric, man, waar zit jij nu? We zouden toch gaan vissen, of niet?’

‘Ja, waar bleef jij dan? Ik zit allang op het water met mijn bootje en ik heb al een paar paar vette vissen gevangen,’ zei Eric. ‘Ik ben trouwens bij het Vogelmeer.’

‘Oké, dan kom ik daar wel naartoe. Tot zo.’

John hing op en reed naar het Vogelmeer toe. Dat was een wijd uitgestrekt meer van wel enkele kilometers lang en breed. Veel mensen gingen er in de zomer naartoe om te zwemmen en te relaxen. Toen hij daar aankwam, zag hij een prachtige gloednieuwe boot in het water liggen. John toeterde een paar keer en terwijl hij toeterde zag hij Eric van zijn boot afvallen.

John lachte toen hij Eric spartelende de boot terug in zag klimmen. Uit eindelijk kwam Eric aanvaren met zijn boot. Hij stapte, helemaal doorweekt, van zijn boot af en liep naar de auto van John toe.

‘Jaja, lach maar. Ik gleeed uit,’ zei Eric. ‘En dit zijn nog wel mijn nieuwe kleren.’

‘Ach, zo mooi zijn die kleren nou ook weer niet,’ zei John lachend. ‘Ik heb in ieder geval een leuk nieuwtje voor je. Wij mogen mee naar

Peru toe, want ze hebben beroepsklimmers nodig!’

‘Echt, serieus? Mogen wij echt mee? Yes! Dat is wel gaaf,’ zei Eric vol enthousiasme. ‘Kom mee naar mijn boot. Dit moeten we vieren met een lekker gekoeld biertje.’

John volgde Eric de boot op. Eric liep naar de koelkast toe en pakte daar twee flesjes bier uit.

‘Je hebt niet overdreven dat je boot er mooi uitziet. Hij is echt prachtig,’ zei John en hij keek goedkeurend rond. ‘Een mooie vrouw op deze boot zou niet misstaan.’

‘Ha, en waar denk je er een te vinden?’ zei Eric. Hij reikte John een flesje bier aan.

John pakte het aan en nam een slok. ‘Ik heb vandaag nog een lief-tallige dame ontmoet. Geen idee hoe ze heet, maar ze heeft blond haar en lichtblauwe ogen en ze ziet er mooi uit. Misschien iets voor jou, aangezien jij nog geen vriendin hebt?’

‘Kom nou, denk jij nou echt dat ze mij ziet zitten? Ik ben niet echt handig met vrouwen. En ik zal de laatste keer dat je me probeerde te koppelen nooit vergeten! Leuk karakter, zei je.’

‘Ja, dat weet ik nog maar al te goed, en ik hoef er niet aan herinnerd te worden,’ zei John.

Een aantal jaar eerder had John, op aanraden van Isabel, een vriendin van Isabel gekoppeld aan Eric. Ze bleek nogal behoeftig te zijn en verzond allerlei verhalen. Eric kon daar niet goed tegen en had het uitgemaakt, wat hem duur kwam te staan toen bleek dat ze ook behoorlijk wraaklustig was.

‘Laten we nu maar gaan vissen. Hier, kom eens, dit zijn de vissen die ik net heb gevangen. Joekels, hè?’

‘Die zijn inderdaad wel erg groot, ja.’

‘Hier, wacht even op het dek, dan ga ik me omkleden en afdrogen,’ zei Eric. ‘En als ik terug ben, dan kunnen we gaan plannen wat we meenemen naar Peru!’

***

De dagen daarna verstreken vrij vlot, zonder dat er iets gebeurde. Isabel werd gek van spanning omdat ze verder niks meer had gehoord van Ben. Ook al was ze nog maar net vier dagen terug, het voelde al als een eeuwigheid.

‘Isabel, schat,’ riep John naar boven.

‘Ja, wat is er?’ riep Isabel terug.

‘Ik ga naar Eric toe om te bespreken wat we nodig hebben. Kun je mij een lijst geven met iedereen van jouw team die als dat nodig is meegaat?’

‘Ja, prima. Wacht even, ik kom zo naar beneden,’ zei Isabel.

Ze was net bezig met het opstarten van de computer om te kijken of er al nieuws was van haar collega’s. Zodra de computer aanstond, ging ze naar de ArcheoTech-site. Meteen zag ze dat ze geen berichten had. Ook stelde ze vast dat Ben voor het laatst online was geweest op de dag dat ze hem gesproken had. Teleurgesteld zakte ze onderuit in haar stoel. Ze scrolde door haar mailbox heen, op zoek naar haar teamsamenstelling. Aha, gevonden, dacht ze. Ze las de e-mail nog een keer door.

Beste collegae,

In Peru heeft professor Albert Verhaar oude botresten gevonden, diep in het tropisch regenwoud. Vermoedelijk gaat het om een oude kolonie van de Inca’s. Bij de opgraving is een team nodig voor het verdere onderzoek van de vondst. Professor Verhaar heeft foto’s toegevoegd van de locatie.

Ook heeft hij een verzoek gedaan om het bestaande team uit te breiden. Hij waarschuwt dat dit project gevaarlijk is en dat er eigenaardige dingen gebeuren op de locatie waar hij zit.

Hieronder volgt een lijst met namen en functies:

Ben Ooms – Projectleider
Isabel Kaminski – Geo-archeoloog
Ramon Smits – Hoofdletterkundige
Rens Konings – Archeobotanist
Cassandra de Jong – Archivist

Ieder van jullie krijgt de leiding over een aantal studenten en stagiairs van de universiteiten uit de buurt. Zij zullen helpen bij het onderzoek en bij het vastleggen van gegevens. Op de plaats van opgraving worden strenge eisen gesteld met betrekking tot het veilig behandelen van de gevonden materialen. DNA-besmetting van het materiaal moet voorkomen worden tot het is geanalyseerd. Verdere instructies zullen in Peru volgen.

Met vriendelijke groet,

Harm Meulenbroek
Hr-manager ArcheoTech

Toen Isabel de mail had herlezen, realiseerde ze zich dat het al meer dan zeven maanden geleden was dat ze hem had ontvangen. Ze schreef de namen over van haar team om die aan John mee te geven. In ieder geval zouden Cassandra en Ramon niet mee de bergen in gaan, dacht Isabel. Ze schoof haar bureaustoel naar achteren, stond op en liep naar beneden.

‘John, ik heb hier de lijst voor je,’ zei Isabel.

Ze liep door naar de woonkamer. Ze zag John op de bank zitten met zijn laptop op schoot.

‘Ah, dank je wel,’ zei John. Hij klapte zijn laptop dicht en nam het briefje van Isabel aan. ‘Ik zie hier zes namen staan. Bij Ramon en Cassandra heb je een kruis gezet.’

‘Ja, dat klopt. Die zullen niet meegaan, mochten we de bergen in gaan. Cassandra houdt zich bezig met het archiveren van gegevens en Ramon houdt zich bezig met het vertalen van tekens en tekst.’

‘Prima, maar wat als we in de bergen tekens of teksten tegenkomen die vertaald dienen te worden?’

‘Dan heb je altijd mij nog. En er is communicatie mogelijk via een satelliettelefoon.’

John knikte. ‘Dan ga ik nu naar Eric toe om voorbereidingen te treffen.’ Hij gaf Isabel een kus, deed zijn jas aan en ging weg.

Isabel hoorde de auto starten en weggrijden van de oprit. Ze zuchtte diep en ging toen weer naar boven toe om een bericht te sturen naar Ben.

***

John kwam bij Eric aan om te bespreken wat voor gereedschap ze allemaal nodig zouden hebben. Hij belde aan. Het duurde enkele seconden voor hij Eric de trap af hoorde komen. De deur ging open.

‘Hé Eric, ik heb hier een lijstje met mensen die we zullen moeten begeleiden en helpen.’ John gaf het lijstje aan Eric.

Eric gebaarde dat John hem moest volgen naar de woonkamer. ‘Oké, dus als ik het goed begrijp zullen wij alleen Isabel, Ben, Albert en Rens begeleiden bij een tocht.’

‘Ja, dat klopt,’ zei John. ‘Cassandra en Ramon zijn stationair, dus die zullen op de basis blijven.’

‘Prima, maar weten we al meer over de locatie? Waar in Peru zitten we precies?’ vroeg Eric.

‘Eh... Ik dacht...’

John probeerde zich te herinneren of Isabel iets over de locatie had gezegd. Ze hadden urenlang gepraat op de dag dat ze thuiskwam. Ze had gezegd dat ze contact had gehad met Ben terwijl hijzelf boodschappen aan het doen was, dacht John. Ineens wist hij het weer.

‘Het Andesgebergte,’ zei John.

‘Het Andesgebergte,’ herhaalde Eric. ‘Je weet uit hoeveel bergen de Andes bestaat, toch? Daarbij zijn het ook geen kleine bergjes. We praten hier over bergen van tegen de zesduizend meter hoog!’

‘Ik weet...’ begon John.

‘John, weet je zeker dat je dit wilt doen? Je bent het toch niet vergeten?’ Eric legde nadruk op dat laatste woord. ‘Ik kan niet geloven dat je hiermee akkoord bent gegaan. Als het nou alleen wij twee waren, maar met onervaren mensen. Ik weet het niet.’

Even viel er een stilte, en op dat moment dacht John weer terug aan de Mount Everest. Tegelijkertijd herinnerde hij zich zijn belofte aan Isabel. Wat wist Eric er nou helemaal van? Die was er niet bij toen het gebeurd was. Hij kon niet in het verleden blijven leven, en dit was waar hij het voor deed. De uitdaging.

‘Ik weet het zeker,’ zei John resoluut. ‘Ik kan niet in angst blijven leven voor iets dat in het verleden is gebeurd.’

Eric knikte. ‘Zolang je het maar zeker weet.’ Hij legde zijn hand op Johns schouder.

‘Laten we beginnen,’ zei John, die zich ongemakkelijk begon te voelen en niet langer wilde nadenken over Mount Everest.

En zo begonnen Eric en John hun reis te plannen. Ze discussieerden over allerlei benodigdheden, zoals waterzuiveringstabletten, nylon-touwen en schoenen met spikes. Ook werd nagedacht over zuurstofflessen, aangezien op zulke hoogtes de lucht ijler is. Het was daarom van belang om de tijd te nemen, zodat men kon acclimatiseren. John wist dat je wanneer je te snel naar grote hoogtes steeg te maken kreeg met hoogteziekte. Tal van bergbeklimmers en toeristen overleden aan dit verschijnsel. John en Eric wilden vermijden dat iemand er überhaupt last van zou krijgen.

‘We kunnen kijken of we aan hoogtetenten kunnen komen,’ opperde Eric. ‘Dan kan het lichaam zich vast aanpassen. Dat voorkomt de kans op hoogteziekte significant.’

‘Ja klopt,’ zei John. ‘We kunnen het overwegen, maar er hangt wel een prijskaartje aan.’

‘Of we moeten Diamox gebruiken,’ zei Eric.

John schudde zijn hoofd. ‘Nee, Diamox gebruiken we alleen als het écht nodig is.’

Diamox was een medicijn dat gebruikt werd bij hoogteziekte. Ook was het een medicijn voor glaucoom en epilepsie. Er waren echter veel